

தேசப்பற்றும் முஸ்லிம்களும்

அன்பின் மாணவச் செல்வங்களே! ஒரு பிள்ளை தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயின் மீது அளவில்லா அன்பும், பாசமும் வைத்திருப்பது இயல்பானது. அது எப்போதும் தன் தாயுடன் மரியாதையுடனும், கண்ணியத்துடனும் நடந்துகொள்ளும். அவ்வாறே மனிதன் தான் பிறந்த தேசத்தையும் நேசிக்க வேண்டும். இதனாலேயே அதனைத் 'தாய் நாடு' என அழைக்கின்றோம். தாயைப் போலவே தாய் நாட்டின் மீதும் அன்பும், பற்றும் கொள்ள வேண்டும் என்பது இதன் எதிர்பார்ப்பாகும்.

தனது நாட்டுக்காகத் தன் உயிரை அர்ப்பணம் செய்த ஒரு முஸ்லிம் பெண்ணின் தியாக வரலாற்றைப் பாருங்கள்.

ஏறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் கண்டியில் செனரத் என்ற பெயருடைய ஒரு மன்னன் ஆட்சிசெய்தான். அவனது காலத்தில் இலங்கையின் கரையோரத்தைப் போர்த்துக்கேயர் ஆண்டனர். அவர்கள் ஐரோப்பாவிலிருந்து வந்தவர்கள். அவர்களுக்கும் மன்னனின் மகன்

இராஜசிங்கனுக்குமிடையே சண்டை மூண்டது. அச்சண்டையில் தோல்வி அடைந்த இளவரசன் ஓடி ஒளிந்தான்.

அதனை அறிந்த போர்த்துக்கேயப் படையினர் அவனைத் தேடிச் சென்றனர். இளவரசனோ ஊவா மாகாணத்தில் உள்ள பங்கரகம்மன என்ற கிராமத்தை அடைந்திருந்தான். அங்கிருந்த ஒரு பெரிய பலா மரத்தைக் கண்டான். அதில் ஓர் ஆள் நுழையக் கூடிய ஒரு பெரிய பொந்து இருந்தது. அதனுள் அவன் புகுந்து ஒளிந்தான். அந்தப் பலா மரத்துக்கு அருகில் ஒரு மாட்டுத் தொழுவம் இருந்தது. அங்கே முஸ்லிம் பெண் ஒருத்தி பசு விலிருந்து பால் கறந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் இளவரசன் மரப்பொந்துக்குள் ஒளிவதைக் கண்டாள்.

சிறிது நேரத்தில் இளவரசனைத் துரத்தி வந்த போர்த்துக்கேய வீரர்களும் அவ்விடத்தை அடைந்தனர். இளவரசன் திடீர் என மறைந்ததைக் கண்டு ஆத்திரம்கொண்டனர். அங்கும் இங்கும் தேடினர். பக்கத்தில் பால் கறந்துகொண்டிருந்த முஸ்லிம் பெண்ணைக் கண்டனர். அவளை அணுகி அவர்கள், 'இங்கு வந்த இராஜசிங்கன் எங்கே?' என்று அதட்டிக் கேட்டனர்.

அவள் பயத்தால் நடுங்கினாள். முக்காட்டைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டாள். போர்த்துக்கேயப் படைவீரர்கள் மீண்டும் அதட்டிக் கேட்டனர். கண்டேன் என்று சொல்லி இளவரசனைக் காட்டிக் கொடுக்கவோ, காணவில்லை எனக் கூறி பொய் சொல்லவோ அவள் விரும்பவில்லை. மௌனமாகவே இருந்தாள். அரசன் ஒளிந்திருந்த இடத்தை அவர்களால் அறிய முடியவில்லை. போர்த்துக்கேய வீரர்கள் பெருங் கோபம் கொண்டனர். பொறுமையிழந்த அவர்கள் ஈவிரக்கமின்றி அவளைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டிக் கொலை செய்தனர்.

போர்த்துக்கேய வீரர்கள் அங்கிருந்து சென்ற பின் இளவரசன் ராஜசிங்கன் வெளியே வந்தான்; இரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த அந்த முஸ்லிம் பெண்ணைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தான். எனக்காக இவள் தன் உயிரைக் கொடுத்து விட்டாளே என்று பெருந்துயர் கொண்டான். அவள் செய்த உயிர் தியாகத்தை "மா ரெக லே" (என்னைக் காத்த இரத்தமே) என மெச்சினான். அந்த பெண்மணியின் தியாகத்தை அவனால் மறக்கவே முடிய வில்லை. சில நாட்களின் பின்னர் இராஜசிங்கன் இவனே இரண்டாம் இராஜசிங்க மன்னனாவான். அவளின் நினைவாக பங்கரகம்மன என்ற கிராமத்தை அவளுடைய உறவினர்களுக்குப் பரிசளித்தான்.

அன்பின் மாணவர்களே! இந்த வரலாற்றுச் சம்பவத்தைச் செவிமடுக்கும் போது மெய்சிலிர்க்கிறதல்லவா? தனது நாட்டின்

ஆட்சியாளர்களை வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பாளர்களிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்காக ஒரு முஸ்லிம் பெண்மணி செய்த தியாக வரலாற்றைப் பார்த்தீர்களா? நாட்டுப் பற்றும், நாட்டின் ஆட்சியாளர்கள் மீதும் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும்தான் அவளை இவ்வாறானதோர் தியாகத்தைச் செய்வதற்குத் தூண்டியிருக்கிறது.

ஒரு மனிதன் தனது இனம், மொழி, சமூகம், தான் வாழும் பூமி, நாடு என்பவற்றின் மீது பற்றுக் கொள்வதை இஸ்லாம் விரும்புகிறது. மனிதர்களின் இயல்புகளுக்கு ஏற்பவே இஸ்லாத்தின் அனைத்துக் கடமைகளும் காரியங்களும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் தாம் பிறந்த மக்கா நகரத்தையும், இஸ்லாமிய சமூகத்தை உருவாக்கிய மதீனா நகரத்தையும் எப்போதும் நேசிப்பவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். மக்காவை விட்டு மதீனாவிற்கு வெளியேறிச் சென்றபோது (ஹிஜ்ரத்) மக்காவை நோக்கி

“இந்த பூமியிலுள்ள அனைத்து ஊர்களிலும் நீ தான் எனக்கு மிக விருப்பமான ஊராக இருக்கிறாய். நிச்சயமாக எனது சமூகத்தார் என்னை வெளியேற்றி இருக்காவிட்டால், நீ அல்லாத ஓர் ஊரில் நான் வசித்திருக்கமாட்டேன்” எனக் (கவலையோடு) குறிப்பிட்டார்கள். (திர்மதி)

மக்காவை விட்டு மதீனாவுக்கு வந்த நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் எப்போதும் தாம் பிறந்த தேசத்தைப் பற்றிய கவலையுடன் இருந்தார்கள். ஆனால் காலப் போக்கில் மதீனா மீதான அன்பு அவரது உள்ளத்தில் எழுந்தது. தமக்கு மதீனாவின் மீது பற்றை உண்டாக்குமாறு அல்லாஹ்விடத்தில் கீழ்வருமாறு பிரார்த்தனை புரிந்தார்கள். ‘யா அல்லாஹ்! எனக்கு மக்காவின் மீது எவ்வாறு அன்பு இருக்கிறதோ அதே போன்று மதீனாவின் மீதும் உண்டாக்குவாயாக. அல்லது அதை விட அதிகமான அன்பை உண்டு பண்ணுவாயாக. (புகாரி)

மேலும், நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் பிலால் அல் ஹபஷி ரழியல்லாஹு அன்ஹு, ஸல்மான் அல் பாரிசி ரழியல்லாஹு அன்ஹு சுஐப் அர்ருமி ரழியல்லாஹு அன்ஹு, ஹுதைபதல் யமானி ரழியல்லாஹு அன்ஹு போன்ற பிற நாடுகளிலிருந்து இஸ்லாத்தில் இணைந்து கொண்ட நபித் தோழர்களை அவர்களது நாட்டின் பெயரோடு சேர்த்தே அழைத்து வந்திருப்பது தமது தோழர்கள் நாட்டின் மீது பற்றுடன் வாழவேண்டும் என்று விரும்பியதைக் காட்டுகின்றதல்லவா?

அன்பின் மாணவர்களே, உண்மையான நாட்டுப்பற்று என்பது நாட்டின் வரைபடத்தையோ பூகோள அமைப்பையோ நேசிப்பது மட்டுமல்ல அந்நாட்டு மக்களை நேசிப்பதையும் குறிக்கின்றது. நாட்டு மக்களின் நலன் கருதி அவர்களுக்குத் தன்னால் முடிந்த சேவைகளை உளப்பூர்வமாக செய்வது, அவர்களோடு இணக்கமாக வாழ்வது, அவர்களுக்காக உழைப்பது போன்றவை உண்மையான தேசப்பற்றின் அடையாளங்களாகும்.

நாட்டின் சுதந்திரம், பாதுகாப்பு, அபிவிருத்தி, கல்வி, ஆரோக்கியம், சுகவாழ்வு போன்றவற்றின் வளர்ச்சிக்குத் தன்னலம் கருதாது உழைப்பது அவசியமாகும். நாடு ஆபத்துக்கோ, வறுமைக்கோ, பஞ்சத்துக்கோ, அநியாயத்துக்கோ உள்ளாகும்போது நாடு எதிர்கொள்ளும் சோதனையை விடுவிக்கப் பாடுபடுவதும் தேசப்பற்றின் அடையாளமாகும்.

தேசத்தின் நலனுக்காக இந்நாட்டு முஸ்லிம்கள் உழைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை வரலாற்றில் காணலாம். நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காக முஸ்லிம்கள் பாடுபட்டிருக்கிறார்கள். சிங்கள மன்னர்களுடன் இணைந்து நாட்டின் நலனுக்காக முஸ்லிம் மக்கள் சேவை செய்திருக்கிறார்கள். மந்திரி பிரதானிகளாகவும், வெளிநாட்டுத்துவர்களாகவும், மருத்துவர்களாகவும், அரசு மாளிகையில் சமையலாளர்களாகவும் செயற்பட்டு மன்னர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றுள்ள வரலாற்று நிகழ்வுகள் வரலாற்று மூலாதாரங்கள் மற்றும் இலக்கிய மூலாதாரங்களில் பதிவாகியுள்ளன.

இன்றும் நம் நாட்டு முஸ்லிம்கள் தம்மால் முடிந்தவகையில் நாட்டின் நலனுக்காகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

பயிற்சி

1. நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் ஹிஜ்ரத் செல்லும்போது மக்காவை நோக்கி என்ன கூறினார்கள்?
2. நாட்டுப் பெயருடன் சேர்த்து பெயர் குறிப்பிடப்படும் ஸஹாபாக்கள் மூவரின் பெயர் தருக.

செயற்பாடு

1. தேசப்பற்று எனும் தலைப்பில் பாடசாலை சஞ்சிகைக்கு ஒரு கட்டுரை வரைக.